

РЕШЕНИЕ

№ 15484

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 26.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **1312** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, първоначално подадена пред Административен съд – Перник, изпратена по компетентност на Административен съд София – град, с която М. Н. М., с ЕГН [ЕГН] , представлявана от адв. Д. С., обжалва Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1158-000138/12.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор при Сектор „Пътна полиция“ в ОДМВР – П., с която спрямо жалбоподателката е приложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, на основание чл. 171, т.1, б. з)бб) ЗДвП.

С жалбата и в съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателката моли за отмяна на заповедта и присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса, поради незаконосъобразност на обжалвания административен акт.

Ответникът – Д. Е. С. – полицейски инспектор при сектор Пътна полиция на ОДМВР – П., в съдебно заседание не е представляван.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно

превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. Заповедта е връчена на 20.11.2025 г.

Заповедта е мотивирана със съставения АУАН серия АД № 710116/12.11.2025 г., за това, че на 25.09.2025 г. около 09.07 часа в общ. П. на път Автомагистрала № А-3, с посока на движение от [населено място] към [населено място] жалбоподателката управлява собствения си лек автомобил БМВ Х3 с рег. [рег.номер на МПС] , като на км. 21 +932, водачът се движи в лентата за принудително спиране. АУАН е съставен по преписка № 1158Р-10489/2025, съгласно извършена проверка и данните от декларацията по чл. 188 ЗДвП, попълнена от собственика на МПС. Нарушението от своя страна пък е било установено от електронната система на пътни такси, съгласно чл. 10м ал. 1 ЗП, за което от Агенция „Пътна инфраструктура“ е изпратено писмо до директора на ОДМВР П. с рег. № НТУ/24-00-1727/29.09.2025 г.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за допустима, а по същество е и ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност, а възражението на жалбоподателя за липса на компетентност на издателя на акта се явява носнователно. Представени са Заповедта на директора на ОДМВР – П. за оправомощаване на органи, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по глава Шеста ЗДвП на територията на ОДМВР – П., както и Заповедта на Министъра на вътрешните работи, с които са определени служби за контрол по ЗДвП. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по достатъчно разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта.

Съдът намира обаче заповедта за незаконосъобразна, поради недоказаност на настъпването на юридическите факти, обуславящи упражнената властническа компетентност.

От приложените снимки не става ясно къде е засечен автомобилът на жалбоподателката. Снимките на л. 47 и 47 гръб от адм. д. № 609/25 на АС – Перник, не става ясно къде е заснет автомобилът. Видно е, че на две от снимките образът е черен изцяло, а се вижда единствено номер на лек автомобил. На третата снимка номерът на автомобилът не се вижда, тъй като е закрит от ограда. Посочените координати – 42.573684; 23.117517 не се откриват при извършена служебна проверка в сайта <https://www.google.com/maps>. В тежест на органа е да докаже настъпването на юридическите факти, които са обусловили необходимостта от налагане на ПАМ, което в случая не е сторено. От представените по настоящото дело доказателства, не може да се установи по категоричен начин къде и кога автомобилът на жалбоподателката е управляван в лентата за принудително спиране.

Освен горното, заповедта е издадена и в противоречие с целта на закона. Твърдяното нарушение е извършено на 25.09.2025 г., а ЗППАМ е издадена повече от месец по – късно – на 12.11.2025 г. Целта на принудителните административни мерки е да се попречи на нарушителя да върши нови нарушения, както и да преустановят вече извършващи се такива. Налагането на ПАМ повече от

месец след твърдяното нарушение няма да постигне визираните в закона цели. Принудителните административни мерки, като форма на държавна принуда, следва да бъдат налагани своевременно за да се обезпечи тяхната функция и да се изпълни целта им. Забавеното налагане на мярката в конкретния случай придобива санкционен характер. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложена ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Налогането на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение.

Горното мотивира съдът да приеме, че процесната заповед е незаконосъобразна и е дължима отмяната ѝ. При този изход на спора основателна се явява претенцията на процесуалния представител на жалбоподателката за присъждане на разноски в размер на 350 евро за заплатен адвокатски хонорар и 5.11 евро за внесена държавна такса.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1158-000138/12.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор при Сектор „Пътна полиция“ в ОДМВР – П., с която по отношение на М. Н. М. с ЕГН [ЕГН] е приложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, на основание чл. 171, т.1, б. з)бб) ЗДвП.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – П. да заплати на М. Н. М. с ЕГН [ЕГН] , сума в размер на 355.11 евро, представляваща сторени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

Съдия: